

Per què ens agrada aquesta selecció

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 28.06.08

La selecció espanyola de futbol, que dijous va aconseguir a Viena el pas a la final de l'Eurocopa 2008, ha desencadenat una onada de simpatia comparable a la que fa dos anys va suscitar l'equip de bàsquet que va conquerir el títol mundial al Japó. Diversos són els motius que expliquen aquesta sorprenent sensació positiva que, fins i tot en comunitats on no hi ha un sentiment espanyolista arrelat, com el cas de Catalunya, transmet el grup seleccionat per Luis Aragonés.

En primer lloc, la indubtable qualitat del futbol desplegat per l'equip en aquest torneig, el punt culminant del qual va ser la segona part del partit contra Rússia, on els jugadors espanyols van demostrar una extraordinària qualitat tècnica individual unida a un eficaç sentit col·lectiu del joc, un estil, per cert, que recorda el Barça del dream team. Alguns comentaristes han assenyalat que Espanya no havia jugat mai millor. Enfront de l'Espanya tradicional de la fúria, que tantes vegades va fracassar, s'ha imposat la de la tècnica i el sentit estètic del futbol d'atac.

Però en l'èxit popular de la selecció, passi el que passi demà a la final contra Alemanya, hi ha influït decisivament el comportament dels jugadors i tècnics fora de la gespa. El col·lectiu ha funcionat amb professionalitat i discreció, qualitat aquesta última difícil d'aconseguir en un món tan exposat als mitjans de comunicació com el futbol d'elit en la seva màxima expressió. Per una vegada, la selecció espanyola ha treballat amb calma, sense que les pressions externes --de mitjans de

comunicació, d'autoritats esportives o de jugadors ressentits-- hagin desviat l'atenció.

Quan aquest diari titulava ahir “Aquesta Espanya, sí”, es referia que algunes reticències sorgides en el convuls passat de la selecció han quedat superades. Aquest equip representa el millor de l'esport, com en altres disciplines fan Pau Gasol, Rafael Nadal, Fernando Alonso o Dani Pedrosa. Els jugadors que representen Espanya pertanyen a una generació que ha sabut espolsar-se la caspa d'una tradició més atenta a l'exaltació patrioterica que als aspectes purament futbolístics. Un grup de professionals joves, alguns dels quals han experimentat el vertigen de competir fora del seu país, han demostrat que el futbol no té per què ser una excepció en l'esport espanyol, per més que s'alimentin les polèmiques identitàries i es doni canxa al sector més esperpèntic de l'afició.